

Het lessen van de (bloed)dorst

Aad van der Waal
Foto: Harry Voss

*De wereld wordt frequent bedreigd door rampen
Het water blijkt dusdanig te verdampen
dat slechts de hitte straks nog golven kan
Het aardse leven heeft met dorst te kampen*

*Maar bij de doorgaans norse jagerman
bespeur ik nu een zweem van nieuw elan
Voor 't eerst zie ik een blik vol mededogen
(Ik schrik er zelfs – verrast – een beetje van)*

*Hij snottert, met de tranen in zijn ogen
dat moeder zwijn haar kroost niet meer kan zogen
en dat haar uitgebreide worp geheid
op gruwelijke wijze uit zal drogen*

*Elk zwijn dat uitzichtloos en schrijnend lijdt
doet een appel op zijn barmhartigheid
Die martelgang doortastend te bestrijden
is wat zijn innerlijke stem bepleit*

*De harde ingreep valt niet te vermijden
(Het zijn nu eenmaal hachelijke tijden)
Het lijkt hem nobel, ridderlijk en puur
de zwijnen uit hun lijden te bevrijden*

*Hij denkt niet meer aan water in dit uur
van slaafs gehoorzamen aan zijn natuur
waaraan hij zich mechanisch vast blijft klampen
Met overtuiging opent hij het vuur*

Zwijnensociëteit